

Megalomaan

Vicky Verbaenen

Copyright © 2023 Megalomaan
Auteur: Vicky Verbaenen
www.vickyverbaenen.be

Opmaak en typografie: Claire Tielens

Druk- en bindwerk: Storyland
ISBN: 9789403693026
NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

In dit boek worden geciteerd: Jim Carrey, Jaclyn Smith, Vladimir Nabokov, Marilyn Monroe, Audrey Hepburn, Lope de Vega, Mark Twain, H. Jackson Brown Jr., Mary Poppins, Tomorrowland, Thomas Szasz.

*Voor Wendy en Sarah,
omdat dromen moet.*

Me-ga-lo-maan (*de; m/v/x; meervoud: megalomanen*)
Iemand die door grootheidswaan bezeten is.

Proloog

De avond is perfect, de lucht kleurt stilaan paars met hier en daar nog een blauwe wolk. Nu de avond gevallen is, zit de sfeer er ook goed in. De DJ zet het volume een niveau hoger en de mensen op de dansvloer gooien hun benen los. Charlotte kijkt vanaf het balkon van haar slaapkamer over de tuin heen naar haar dochter. Er komt een gevoel van trots in haar naar boven.

Achttien jaar, mijn prinses is achttien jaar geworden. Zie haar stralen in het midden van de dansvloer, in het midden van de aandacht, in het midden van mijn wereld.

Ze steekt haar neus in de lucht en snuift de zwoele avondgeur op. Ze sluit haar ogen en neemt de sfeer in zich op.

De tuin is zoals bij elk feestje perfect aangekleed, vier champagne fonteinen en grote, verlichte bloembakken vol witte rozen flankeren de uithoeken van de tuin. Er ligt een witte dansvloer en daarom heen zijn vier vrachtwagens zand neergegoid. Boven de dansvloer hangt een regen van lichtjes, die de tuin een Boho-sfeer geeft alsof ze allemaal in Ibiza zijn. Alle gasten zijn in het wit gekleed en Lena in een zilveren glitterjurk. Decadent is een woord dat niet in Charlotte Vermeersch haar woordenboek staat en je dochter wordt tenslotte maar een keer achttien jaar.

Net als toen ze maar één keer twaalf werd en met al haar vriendinnen een privéfeestje mocht geven in

Disneyland Parijs. Toen ze veertien jaar werd en een poolparty gaf alsof het uit een MTV-videoclip kwam met Instagramdecoraties en TikTok dansers. Net zoals twee jaar geleden haar Sweet Sixteen, een sleepover in het Hilton hotel in Antwerpen, mét verwendag voor twintig vriendinnen. Zo is ook vandaag de dag waarop Charlotte kan laten zien wat ze allemaal doet voor haar kleine meid.

Ze sluit de ramen van haar kamer om zich klaar te maken voor het volgende aspect van de avond. Het cadeau!

Charlotte trekt een lange, witte, nauwe jurk aan die uitloopt in gouden glitters. Ze roept Janne nog even bij haar om te vragen of alles klaarstaat aan de oprijlaan.

Janne is haar personal assistent, ze laat het kind heel de dag van hot naar her rennen om te bevestigen wat ze zelf al weet. Het oogt chic om een assistente te hebben, die met een warme beker koffie of een agenda in haar hand achter je aanloopt. Maar haar inzetten voor nuttige dingen, daar is ze nog nooit op gekomen.

De gastvrouw van de avond bekijkt zichzelf voldaan in de spiegel en werkt haar lippen nog even bij. Met een grote glimlach controleert ze nog haar spierwitte Colgate smile. Ze strijkt de pailletten glad op haar buik en bekijkt zichzelf langs alle kanten.

42 jaar in dit lichaam, daar zouden veel 24-jarigen jaloers op zijn.

Ze vertrekt naar beneden en maant Janne aan om een beetje vaart te maken en alles klaar te zetten.

‘Timing is alles, Janne, laat het niet fout lopen.’
Charlotte loopt naar de tuin om Lena erbij te halen.

Hun huis heeft een immense woonkamer aan de achterzijde van het huis. De hele ruimte is omringd door hoge ramen en kijkt uit op een tuin van twee hectare groot. Naast de woonkamer ligt een industriële keuken waar de catering druk bezig is met alles tiptop in orde te houden en aan alle wensen van mevrouw te voldoen. De tuin is ontworpen door één van de bekendste tuinarchitecten in Nederland. Grote palmbomen en laurierbomen van wel drie meter hoog, elk seizoen bloeien de mooiste bloemen die de tuin telkens een andere kleur geven.

Nu het zomer is, geurt de lavendel rond het terras rijkelijk. De hortensia’s vertonen hun eerste bollen en de oleanders staan al enkele weken te pronken.

Charlotte gooit twee terrasdeuren open en stapt buiten zoals Cleopatra in de oudheid op haar balkon verscheen. Op beide hoeken van het terras is een trap die naar beneden loopt, grote slingers vol rozen hangen rond de trap gedrapeerd. Achter het terras ligt een groot zwembad, met palmbomen achter de ligstoelen.

Charlotte gaat op de rand van het terras staan. De muziek wordt zachter gezet, de lichten worden gedimd, twee grote witte spots vestigen de aandacht op de rand van het terras.

‘Welkom, welkom op het feest van het jaar. Mijn meisje is een volwassen vrouw geworden. Misschien wel volwassener dan ikzelf.’ roept ze er met een luide lach achterna.

Charlotte heeft een stem waarbij zelfs geen microfoon nodig is: luid, duidelijk en ze komt altijd en overal bovenuit. Ze wankelt en lacht intussen al iets te luid naar Lena's zin, die met haar ogen draait. Ze maant haar moeder om verder te doen, zodat de sfeer niet wegzakt. Charlotte heeft de neiging dramatische pauzes te laten vallen zodat iedereen lang genoeg naar haar staart.

'Volwassen vrouwen in onze moderne tijden verdienen vrijheid, de kans om hun vleugels te strekken, dus mijn lieve Lena ... Volg mij!'

De gastvrouw gebaart iedereen om mee door het huis naar de voordeur te gaan. Voor het huis ligt een oprijlaan van honderd meter, net als in de achtertuin omgeven met fijn getrimde buxushagen en rozenstruiken.

Hoe modern en uiterst innovatief Charlotte ook is, haar keuze van huis en tuin dateert eerder van de 19de eeuw, waar vrouwen wel glamoereus waren, maar niet bepaald een recht op een mening hadden. Zelf zegt ze steeds dat haar huis geïnspireerd is op een Italiaanse villa die ze ooit zag. Hun huis dateert echter nog van voor de tijd dat Charlotte haar eerste keer in Italië was.

Als iedereen uiteindelijk schuifelend buiten is geraakt, wordt er een teken gegeven aan Janne. Er klinkt knallende muziek uit de boxen. Op de oprijlaan spuiten er elke twee meter vonken omhoog en komt er een auto aangereden. Als het spektakel het huis van Charlotte bereikt, barst er een spetterend vuurwerk los boven hun huis. Een Porsche Cayenne met nummerplaat LENA en een grote roze strik stopt voor hun voeten.

'Alsjeblief, schatje!'

Charlotte is buiten zichzelf van vreugde en klapt en springt mee met de muziek en de vrienden van Lena.

Sam, de zus van Charlotte, stapt uit de auto en geeft Lena drie dikke zoenen, een knuffel en de sleutel. Beide heffen ze hun schouders op en kijken naar een stralende Charlotte. Lena roept: 'Dank u mama! Laten we terug gaan feesten!'

Lena is in tegenstelling tot haar moeder niet zo'n aansteller en staat niet graag in het middelpunt van de belangstelling. Veel van de genodigden op het feest zijn social media-iconen die smullen van een event als dit en dat weet Charlotte maar al te goed. De komende 24 uur zie je elk aspect van dit feest op Instagram, Facebook, Twitter en TikTok.

Als alle gasten zijn teruggekeerd naar het terras, barst er een waar Tomorrowland feest uit. De lichten van het zwembad worden roze en blauw en op het terras verschijnen de twee beste DJ's van de wereld!

Happy Birthday Baby!

1.

St. Martens Latem
15 Juni, zeven uur in de ochtend

When the legends die, the dreams end.

There is no more greatness

-Tecunseh-

Het is zeven uur in de ochtend als Amber gerommel hoort in de keuken. Amber is de nanny van Charlottes jongste dochter Emma.

‘Pff, is het alweer ochtend? Wat een korte nacht.’

Amber strompelt uit haar bed en maakt zich klaar voor de morning after. Ze loopt over de gang naar de kamer van Emma, stapt de kamer binnen en opent de gordijnen.

‘Ben je wakker, poppemie?’

Emma’s kamer ruikt altijd naar snoepjes, het kind zelf is ook om op te eten. Haar lange blonde haren liggen verspreid over haar hoofdkussen, ze gaat recht-op zitten en geeft Amber een knuffel.

‘Heb je lekker geslapen?’ vraagt Amber met een bang hart.

‘Ja hoor, ik was moe van het dansen!’ lacht ze.

In de vroege avond waren ze op Lena’s feestje geweest. Het kind vindt de feestjes bij hen thuis heel normaal, veel volk, veel camera’s, veel lawaai. Ze slaapt er steeds gewoon door.

Amber was nog teruggegaan naar het feest nadat ze Emma in bed had gestopt en heeft daar nu al spijt van. Zolang de rest van de bewoners in coma liggen, moet ze alleen aan de aandachtseisen van Emma voldoen.

De jongste telg van de Vermeersch clan is pas acht, maar lijkt wel al lang achttien jaar. Ze is heel mondig doordat ze vaak vertoeft tussen volwassen mensen en hun gedrag kopieert. Neem daarbij de genen die ze van haar mama heeft gekregen, waardoor ze superschattig en lief oogt en haar papa haar moeilijk iets kan

weigeren. Het jongste prinsesje heeft een ongelooflijk willetje en dat in combinatie met mama's portemonnee, lijkt het Amber onmogelijk dat er iets goed uit dit kind zal komen. Maar ze houdt van haar.

Amber werkt en woont al sinds de geboorte van Emma bij de familie op het landgoed in St. Martens Latem. Ze zorgt, in de mate van het mogelijke, voor rust in het kind haar leven. Ze brengt haar naar school, naar vriendjes en vrijetijdsbestedingen.

Als nanny gaat ze steeds mee op vakantie. Charlotte en haar man Jack hebben een jacht in Cannes. Jaarlijks maken ze een plezierreisje met de meiden. Als Jack zijn aandacht tijdens zo'n vakantie te veel naar Lena en Emma gaat, dan loopt Charlotte erbij als een zesjarige kleuter, die geen lolly heeft gekregen in de snoepwinkel.

Charlotte heeft nooit zin om kinderdingen te doen en is meestal teveel met zichzelf bezig. Als ze dan al eens als gezin op vakantie gaan, verwacht ze dat zij volledig tot rust kan komen. Ze nodigt dan een boel vriendinnen uit die Emma uiterst schattig vinden. Als de glazen worden gevuld, moet Amber weten dat dat haar teken is om te vertrekken met de kleine meid.

Amber kent haar rol perfect in het gezin van Charlotte Vermeersch.

'Kom, we zullen eens kijken wat Martha heeft klaarstaan in de keuken, het ruikt er al heerlijk naar gebak.'

Amber neemt Emma mee naar de keuken, waar Martha al sinds zes uur vanmorgen bezig is met haar ochtendtaken. Haar routine is elke dag dezelfde, de schande van de avond ervoor opruimen en ontbijt

maken voor iedereen.

Vandaag was iets anders, aangezien het feest nog maar net ten einde was. Martha was alvast begonnen in de keuken en Amber werd wakker van haar gerommel. Martha is van Poolse origine en ontzettend lief, maar ze heeft een heel drukke manier van praten en handelen. Ambers woongedeelte ligt boven de keuken en als Martha gestrest is, wordt Amber gewekt door het dichtgooien van de keukenkasten.

Martha staat in de potten te roeren en is een brunch aan het voorbereiden. Alles is met Charlotte de dag ervoor al doorgenomen. Behalve Emma en Amber zal niemand voor één uur aan tafel komen, dus staan er op de keukentafel donuts en chocoladebroodjes.

De bakkunsten van Martha worden in huis alom geprezen. Charlotte wil elke dag verse lekkernijen en vers brood op de tafel. Ze wil een gezonde levensstijl behouden en daar kruipt veel tijd en werk in. Martha is verplicht om elke dag vers fruit, zelfgemaakte granola en met de hand geperst fruitsap te voorzien. Koffiekoeken en pistolets zijn enkel voor feestdagen. Bij de lunch moet er steeds soep en thee geserveerd worden. Charlotte drinkt geen koffie of frisdrank.

Na de dagelijkse lunch neemt Martha's broer, Johan, haar taken over en zorgt voor het aperitief en het avondmaal. Alle lagen van de voedselketen moeten dagelijks aan bod zijn gekomen.

Martha heeft zich wel al vaker de vraag gesteld waarom zij al die moeite moet doen als de avond wordt afgesloten met meerdere flessen wijn en in het weekend de flessen Martini niet te tellen zijn.

‘Wil je wat lekkers?’ vraagt Martha aan de kleine Emma.

Ze heeft haar zin nog niet uitgesproken of Emma opent haar mond en toont haar donut.

‘Ik heb alles wat ik nodig heb.’

Martha schudt haar hoofd, knipoogt naar de kleine prinses, draait zich naar Amber en staat vervolgens met haar rug naar het kind.

‘Was het laat gisteren voor jou? Jouw ogen zijn klein.’

Martha blijft Amber met een strakke blik aankijken. Ze wil enkel de waarheid horen.

‘Ik ben om één uur naar boven gegaan, maar had al wel wat wijntjes op en kon niet slapen.’

‘Om zes uur, ik kom binnen en mensen slapen in de woonkamer. Lena juist op de trap, goed zat!’ vertelt Martha terwijl ze grinnikend een drankgebaar maakt.

‘Ik denk dat er niet veel mensen nuchter naar huis...’ Ambers woorden worden onderbroken door een luide gil die door merg en been gaat.

‘Help, iemand! Kom me helpen! Charlotte!’

Amber rent naar buiten. ‘Blijf bij Emma!’ roept ze naar Martha.

Vanaf het terras ziet ze dat Fleur in het water gesprongen is. Fleur is al jaren Charlottes beste vriendin, een van de weinige die echt tegen haar wisselende stemmingen kan. Ze heeft Charlotte in haar armen en zwemt naar de kant. Op de rand van het zwembad kleeft iets rood, zou het bloed zijn?

Amber springt ook in het water en helpt Fleur om Charlotte naar de kant te brengen. Ze draaien haar om en het water en hun kleren kleuren rood.

'Waar is ze gewond? Waar komt dat bloed vandaan?' vraagt Amber.

Samen trekken ze Charlotte uit het water en Fleur begint te reanimeren, terwijl Amber naar binnen spurt om de hulpdiensten te bellen.

'Hou Emma binnen, dit mag ze niet zien!' roept ze tegen Martha die de woonkamer inloopt.

Martha staat met een handdoek in de hand en met haar mond open te kijken naar het schouwspel.

Is mevrouw dood?

Is ze gewond?

Wat ik moet doen?

Wat ik kan doen?

Wat doet Fleur?

Al deze gedachten razen door Martha's hoofd, maar ze kan geen geluid uitbrengen.

Emma! Ik moet naar Emma, geen paniek voor kleine meid.

Amber zoekt haar telefoon, maar kan hem niet onmiddellijk vinden. Martha reikt haar de huistelefoon aan en Amber belt de hulpdiensten.

'Ze zegt niets... Ik weet niet hoelang ze daar ligt... Ik ga terug, wacht!'

Amber rent naar buiten waar Fleur nog aan het reanimeren is. Ze kijkt naar Charlotte en ziet dat ze grauw is. Ze bedenkt zich hoe ze gisteren nog straalde. Eerst in een wit broekpak en later in die prachtige jurk met een iets te diep decolleté en goudkleurige details. De koningin van de avond. Nu ligt ze hier, levenloos. Haar blonde haar, dat in een beeldige bos losse krullen zat, kleeft nu tegen haar gezicht. Haar make-up, die om

één uur 's nachts nog even mooi zat als om één uur 's middags, is helemaal uitgelopen. Ze lijkt wel the Joker uit Batman.

'Amber! Amber! Godverdomme, wat zeggen ze? Komt er iemand?'

Amber schrikt op uit haar dagdroom en ziet Fleur nu hysterisch wenen.

'Ik krijg haar niet terug, ze ademt niet en ik voel geen pols, waar blijft die ambulance?'

'Is uw adres Lindeboomstraat 100, mevrouw? Mevrouw, is alles goed met u? Mevrouw, kan u dit bevestigen?'

Amber realiseert zich plots dat ze nog geen adres heeft doorgegeven.

'Ja, Lindeboomstraat 100, Latem. Kom snel... Ze ziet blauw... We voelen geen pols en ze ademt niet!'

'Er is een ambulance naar u onderweg, kan iemand met u de reanimatie afwisselen?'

Wat als ze dood is? Nee, Amber, dit is erg. Dit wens je niemand!

'Probeer verder te doen, ik ga Jack halen.' gilt ze naar Fleur.

Fleur blijft op haar beurt doen wat ze kan, maar haar armen beginnen pijn te doen. Blijven gaan denkt ze.

'Dit is niet de manier waarop je aan je einde komt, Charlotte! Dit is niet genoeg drama voor jou. Niet in mijn handen en niet door mij!'

Fleur kijkt naar haar vriendin en weet dat het eigenlijk hopeloos is. Haar gezicht is opgezwollen en blauw. Fleur is in paniek en raakt in shock.

'Je bent niet maar net gevallen,' fluistert ze terwijl ze

haar handen loslaat van Charlottes borst.

‘Ben je gevallen nadat ik je hoorde roepen? Had ik terug moeten komen?’

Fleur staart naar Charlotte en denkt terug aan de uren ervoor toen ze samen op het feest waren. Alles is zo wazig. Fleur heeft amper een paar uur in bed gelegen. Ze was om vier uur vannacht naar huis gegaan, nadat ze nog een discussie had gehad met Charlotte.

‘Ben ik te bot geweest? Ik wilde het komen uitpraten. Je moet het begrijpen. Toe, Charlotte reageer nu!’

Hun avonden eindigen al meer dan vijftien jaar dronken en met hevige debatten. Om elkaar de dag erna terug te begroeten, hun kater te bespreken en verder te gaan alsof er niets gebeurd is. Banale discussies meestal, maar Fleur voelt zich schuldig. Alsof het deze keer anders was. Ze is terug naar het huis gekomen, omdat ze uitleg wilde geven.

Fleurs gedachten worden verstoord door een verpleegkundige die haar wegtrekt bij Charlotte.

De eerstehulparts voelt aan het lichaam, haar pols en aan haar hals. Hij schudt met zijn hoofd naar een collega en draait zich naar Fleur en Jack.

Jack is de man van Charlotte en is met Amber meegekomen om Fleur te helpen. Zijn hulp kan niet meer baten.

‘Het is duidelijk dat mevrouw al even in het water heeft gelegen en ik voel geen pols. We moeten de politie inlichten over het overlijden van mevrouw.’

Fleur schreeuwt het uit en valt in Jacks armen. Hij staat roerloos naar het zwembad te kijken en kan amper beseffen wat er is gebeurd. Hij kijkt richting Amber,

zij haalt haar schouders op, hij kijkt naar Charlotte en neemt Fleur hechter in zijn armen.

Het lijkt alsof er uren passeren en alles in slow motion verder draait. Blikken worden gewisseld, maar er wordt geen woord gezegd. Het lijkt alsof Fleur niet echt huilt, ze zien haar snikken, maar horen geen geluid. De wereld draait door, maar die van hen staat stil. Amber staat op het terras, Fleur knielt opnieuw naast Charlotte en Jack staat nog even hulpeloos rond te kijken. Het lijkt een filmscenario waarbij iemand 'cut' gaat roepen.

De omgeving is in een felblauwe gloed gehuld door zwaailichten van de politie die ter plaatse komt. De sirene heeft iedereen terug naar de realiteit gebracht, de wereld draait weer.

Fleur haar gesnik wordt luider. Ambers tranen stromen over haar wangen en Jack zit met zoveel vragen.

Wat is hier gebeurd? Wanneer, hoe, wie?

Jack kijkt om zich heen op zoek naar antwoorden. Door het raam ziet hij Sam die door de woonkamer rent.

'Wie! Wie! Wie! Wat is er .... NEEEE!'

Sam komt op het terras gelopen en ziet Charlotte levenloos liggen naast het zwembad. Ze ziet een grote snee boven haar wenkbrauw.

'Is ze... Is ze...?'

Sam gooit zich op het lichaam van Charlotte en kijkt Fleur aan. Fleur durft Sam niet in de ogen te kijken en blijft naar de grond staren.

Charlotte Vermeersch is niet meer, hoe moeten we dit oplossen? Hoe krijgen we dit uitgelegd aan de wereld?

Er komen twee mensen op het terras met een rode band rond hun arm. Een lange man met zwart haar steekt zijn hand uit naar Jack.

‘Rechercheur Stef Coppens, mijn collega Anke Peeters.’

Hij gebaart naar een kleine vrouw met rood haar, strak in een paardenstaart.

‘Aangenaam, bent u de partner van het slachtoffer?’ vraagt ze.

‘Ja,’ antwoordt Jack nog een beetje versuft. ‘Waar komen jullie ineens vandaan?’

‘Bij een verdacht overlijden worden wij automatisch verwittigd, meneer, om te constateren wat er gebeurd is.’

‘Dat is mijn vrouw. Zoals je ziet hadden wij hier gisteren een feestje voor haar ... Lena? Slaapt Lena nog?’ Jack kijkt Amber met vragende ogen aan.

Sam schiet recht, haar ogen vol tranen, maar haar blik wordt staalhard.

‘Lena mag haar zo niet zien. Bedek haar dan toch. Leg haar ergens anders.’ commandeert Sam de ambulanciers.

Rechercheur Coppens komt tussen beide en stelt dat ze best allemaal naar binnen kunnen gaan om de lijkschouwer zijn werk te laten doen.

‘We contamineren het plaats delict als we hier blijven staan.’

Sam kijkt stomverbaasd alsof de man in een andere taal bezig is.

‘Plaats delict? Wat moet de lijkschouwer dan doen? Meneer, straks wordt mijn nichtje wakker, ze is gisteren achttien geworden. Haar zusje van acht zit in de keuken. Als de wereld wakker wordt en ziet dat er politie aan de deur van Charlotte Vermeersch staat, dan staat de pers hier binnen de kortste keren op de stoep en staan de meisjes met hun mond vol tanden. Wij weten allemaal wat er hier gebeurd is, laat ons dit sereen oplossen. Ze drinkt te veel en is in het water gevallen. Dat is toch overduidelijk.’

‘Charlotte Vermeersch? De Charlotte Vermeersch?’ vraagt de rechercheur met de paardenstaart. ‘Van de handtassen?’

Sam rolt met haar ogen. ‘Ja, van de handtassen, en Instagram en de miljoenen, maar ook van Lena en Emma en van ons. Onze zus, vrouw, moeder en vriendin. Ik moet jullie er hopelijk niet op wijzen dat jullie zwijgplicht hebben en sereniteit verschuldigd zijn aan het slachtoffer en haar nabestaanden.’

‘We kennen onze taak, mevrouw. Haar bloed en wonden zullen onderzocht worden en als dat allemaal klopt met wat u zegt, zullen wij u niet lang ophouden. Dit zijn allemaal standaardprocedures, wij contacteren ook de dienst slachtofferhulp voor u en de meisjes. Laten we in de woonkamer eerst alle aanwezige optekenen en alle stappen doorlopen, dan kan mijn collega kennismaken van de situatie hier.’

Rechercheur Coppens is een aardige man, die de paniek en het ongeloof bij iedereen weet te kalmeren.